

[column]

Kleuren van de draak

‘Wist je dat dat de kleuren van de draak zijn?’

De Amsterdamse Weesperzijde is niet bepaald een gangbare plaats om iemand aan te spreken. Zeker niet op de fiets. Routinematig legt de weggebruiker met of zonder bak voorop, de brede straat met voornamelijk bestemmingsverkeer af. Het kind moet naar school, vader of moeder naar werk. Ik trap in een forensenkadans naar het Amstelstation, richting huis. De dag nog eens overpeinzend.

Abrupt verstoord door de vraag en de aanwezigheid van een fietser die mij niet inhaalt maar naast me is komen rijden, krijg ik het niet voor elkaar een beschaafd ‘Sorry, wat zeg je?’ uit te brengen. Typisch woon-werkverkeergedrag, geheel ge-asocialiseerd, volkomen ongevoelig voor spontaniteit. ‘Eh, wwwwat?’ Meer heb ik in mijn voorgeprogrammeerde toestand niet in huis. Mijn moeder heeft me beter geleerd.

De jongen, die het wel degelijk tegen mij had, heeft een van zijn twee grote koptelefoons van zijn oor naar de achterkant van zijn nek geschoven. Hij heeft kort stekelig haar en kijkt me serieus aan. Het is geen grap.

‘Je draagt de kleuren van de draak.’

Het is ook geen vraag meer, maar een gegeven. Geel shirtje, donkerbruine rok.

‘Ben je een draak?’

Het duurt even voordat deze niet alledaagse vraag in het juiste kamertje in mijn beduusde hersenen is beland. Even graven en daar is mijn antwoord: ‘Nee, ik geloof dat ik een slang ben.’

Twee tellen later: ‘Daarvan zijn de kleuren zwart en groen.’

‘Goh, dank je. Ik zal er rekening mee houden.’

Zijn strakke gezicht breekt een beetje open. Zou hij denken dat hij vandaag een goede daad heeft verricht? Hij plaatst de koptelefoon weer recht op de oren en spurt vooruit.

Waarom zei ik hem dat ik er rekening mee zou houden? Is dat mijn primaire reactie als ik overrompeld word? Geen: rot op, bemoei je met je eigen zaken, laat me met rust, ik wil naar huis, maar welgevoeglijk als een huiswaarts kerende bij. Geel en bruin.

Margo Westerbeek

info@margowesterbeek.nl

06 244 38 385